

לאריק אחי ורעי

לפני ע"ז שנים נולד בקרדיף, במחוז וויילס, אזור מכרות נכשל עם בעיות פרנסה, בעיקר ליהודים שגרו שם. בגמר לימודיו הגיע לתנועת הבונים, ומשם להכשרה, כחבר גרעין "שמריהו", ממייסדי הקיבוץ שלנו.

עלייתו עוכבה על ידי התנועה, והוא עבד רוב הזמן בליברפול, בזמן שחבריו שעלו ארצה, בילו במחנות בקפריסין.

זכרני שבראשית עבודתי כמרכז קניות בחיפה, בשלהי '49, היה הוא בין ראשוני העולים שקיבלתי את פניהם בנמל, ואפילו ירדתי לבטן האונייה, כדי לחפש את "חקשקי - העלייה" שלהם! בבוא חברות הנוער למשק השתלב בעבודה אתם, והיה בין מדריכי גרעין "איתנים", יצאי קבוצת הנוער השניה; עד שנבחר למזכיר בשנת '58, לתקופה של שנתיים.

בגמר תפקיד זה חזר להיות מורה לפיזיקה/כימיה בבית הספר "מבוא הגליל", בהיותו גם מחנך כיתות "אריה" ו"צבי" שלנו. משם עבר ללמד בבית הספר "עמק החולה" והוסיף את מקצוע "אזרחות" לאלה שכבר לימד.

מיד לאחר מלחמת ששת הימים נשלח כשליח התנועה לאנגליה למשך שנתיים. עם חזרתו מהשליחות חזר להוראה, והמשיך בה, גם אם לקח פסק זמן של שנה, ב-'75, ללימוד יהדות ב"אורנים". בזה לא פסקה התעניינותו בערכי היהדות, כי לאורך השנים לא הפסיק להשתלם ולהתמחות בנושא, ולפני זמן מועט קיבל, בטקס רב חשם באוניברסיטת חיפה, תואר נוסף לאלו שכבר באמתחתו. במקביל להוראה היה, בשנים '70 ל-'73, עורך של עלון המשק "דברי הכפר", שבו פרסם מאמרים לחוב, שהתמקדו בעיקר ביהדות. כמו כן, כאיש-עט משחר ימיו, התחיל בסדרת כתבות, בשם "בינינו לבין עצמנו", בהן המשיך כשלושים שנה, והאחרונה פורסמה לפני כמה שבועות, כשמספרה הסידורי הוא 744.

הפרסומים בעלון לא מנעו ממנו לכתוב ולהשתמש בחוש ההומור הדק והמיוחד שלו, בהכנת "ציגים" והקראות בחתונות וחגים. גם היה מעורב בחיים הפוליטיים במשק, עד כמה שזה אפשרי אצלנו, כמרכז ומקשר של הסניף המקומי של מפא"י, כיום מפלגת העבודה. מהמפורסמות הייתה גם אהבת חייו לענפי ספורט, כמו קריקט ורוגבי, והיה ידוע בנאמן שרוף לנבחרת הרוגבי של וויילס, מחוז לידתו.

עם פרישתו מההוראה, בסוף שנות ה-'70, התחיל לעבוד במפעל "הבונים". שם, במחלקת החמץ, התמחה בהכנת ופענוח צילומי רנטגן של המוצרים, עבודה שבה המשיך עד לפטירתו. גם אם לאחרונה ניכרו בו סימני מחלת הפרקינסון.

בשנים האחרונות ובהתאם לעקרונות שכיוונו את חייו, נעשה ל"שומר החומות", כעין "נביא זעם" שהתריע בכל כוחו ומאודו על השינויים בחיי הקיבוץ, שערכיו משתנים, ולפעמים היה דומה שנהפך ל"קול קורא במדבר - ואין עונה!"

אבד לנו איש יקר, נאמן וישר, וחסרונו יורגש בכל המישורים של חייו היומיומיים.

היה שלום, חבר, ושיקל לך מנוחתך עדן.